

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **B. Y. T.**
státní příslušností Turecká republika,
bytem P.
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.
sídlem Ověnecká 78/33, 170 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2019, č. j. MV-36859-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 4. 2019, č. j. MV-36859-4/SO-2019, **se zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám jeho právního zástupce Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalované ze dne 12. 4. 2019, č.j. MV-36859-4/SO-2019, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 1. 2019, č.j. OAM-8946-93/PP-2015. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka občana EU zamítnuta pro nesplnění podmínek uvedených v § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť žalobce nedoložil platný cestovní doklad.
2. Žalobce v žalobě a jejím doplnění namítal, že v České republice žije s manželkou, občankou České republiky, a se svým nezletilým synem. Žijí spolu v P. a s manželkou provozují bistro. Důvodem pro neudělení pobytu byla absence cestovního dokladu žalobce jako náležitosti žádosti. Žalobce však prokázal, že platný cestovní doklad nemohl doložit z důvodu odmítnutí zastupitelského úřadu Turecké republiky. Turecko totiž požádalo v roce 2016 o vydání žalobce do Turecka a doklad odmítá vydat. Zároveň však Česká republika již několik let nerozhodla o vydání žalobce do Turecka. Žalobce poukázal na návrh státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 8. 2. 2019, sp. zn. 1 KZM 702/2015, aby soud rozhodl, že vydání žalobce k výkonu trestu odnětí svobody do Turecké republiky není přípustné. Podle žalobce z odůvodnění tohoto návrhu mimo jiné plyne, že na straně žalobce existují závažné rodinné a humanitární důvody, vzhledem k nimž by vydání žalobce (byť krátkodobé) do Turecké republiky jak jemu samotnému, tak jeho rodině, způsobilo zcela nepřiměřenou újmu a bylo by v rozporu se zásadou přiměřenosti. Žalobce zdůraznil, že v době podání žádosti splnil všechny podmínky pro udělení povolení k pobytu: byl rodinným příslušníkem občana EU, disponoval platným cestovním dokladem a dokladem o potvrzení ubytování. Cestovní doklad však pozbyl platnosti kvůli délce správního řízení, v němž správní orgán I. stupně opakovaně vydal nezákonná rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro údajné ohrožení veřejného pořádku, které však žalovaná dvakrát zrušila. Zastupitelský úřad Turecka přitom odmítl prodloužit cestovní doklad s odůvodněním, že žádá vydání žalobce do Turecka. Veškeré snahy získat náhradní cestovní doklad na území České republiky byly neúspěšné.
3. Žalobce dále poukázal na předchozí rozhodnutí žalované, která vytkla správnímu orgánu I. stupně neposouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života a to, že žalobce nemůže rodinný život realizovat v Turecku, kde mu hrozí uvěznění za dřívější odsouzení. V napadeném rozhodnutí však žalovaná oproti svému konstantnímu názoru nepřipustně polemizovala vůbec s povinností správního orgánu I. stupně zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Navzdory předchozím závěrům z jiného svého rozhodnutí, že rodina

zjevně rodinný život v Turecku realizovat nemůže, dospěla k nesprávnému závěru, že se žalobce se synem může stýkat v Turecku. Žalobce dále namítal porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s tím, že v České republice žije sedm let, a to s manželkou, občankou ČR, a nezletilým synem. S manželkou společně provozují bistro, které představuje jediný zdroj příjmu rodiny. Žalobce má nejužší vazby v České republice, většina rodiny žije v Německu. Všechny vazby manželky a syna jsou vázány jen na území ČR. Dále žalobce poukázal na nejlepší zájem dítěte a namítal porušení čl. 3 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalované.

4. Žalovaná ve svých vyjádřeních k žalobě a k jejímu doplnění odkázala na napadené rozhodnutí, ve kterém odůvodnila, že ustanovení zákona o pobytu cizinců v tomto případě neukládá povinnost zkoumat přiměřenost zásahu. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu však žalovaná hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce provedla. Zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu žalobce nebude dle žalované ani v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, když její čl. 9 odst. 3 uvádí, že státy vázané danou úmluvou uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat s nimi pravidelné osobní kontakty. Dále žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 4. 2018, č. j. 22 A 57/2017-40, podle něhož výčet obligatorních náležitostí k žádosti cizince o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců je taxativní, tedy žadatel je vždy povinen doklady uvedené v § 87a odst. 2 tohoto zákona předložit; zákon v tomto nepřipouští možnost, že by žadatel z jakýchkoli důvodů nebyl povinen, byť jen některý z požadovaných dokladů, předložit, neumožňuje tedy příslušnému správnímu orgánu prominout předložení některého z dokladů. Žalovaná závěrem navrhla zamítnutí žaloby.
5. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě k výzvě soudu nevyslovil nesouhlas s takovým postupem ve věci a žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce již dne 25. 6. 2015 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu České republiky za účelem sloučení rodiny. K žádosti doložil platný turecký cestovní pas č. U 10665778 s vyznačenou dobou platnosti do 18. 3. 2016. Dne 30. 11. 2015 byla žádost zamítnuta rozhodnutím správního orgánu I. stupně č. j. OAM-8946-30/PP-2015 pro důvodné podezření, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a proto, že žalobce ve výpovědi uvedl nepravdivé skutečnosti. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 11. 5. 2016, č. j. MV-7103-4/SO-2016, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
7. Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2016, č. j. OAM-8946-49/PP-2015, správní orgán I. stupně zamítl žádost pro důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. I toto rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně

k novému projednání, a to rozhodnutím žalované ze dne 1. 3. 2017, č. j. MV-145877-4/SO-2016.

8. Dne 6. 9. 2017 správní orgán I. stupně žádost žalobce opět zamítl rozhodnutím č. j. OAM-8946-74/PP-2015, a to pro nesplnění podmínek uvedených v § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době podání žádosti, neboť žalobce nedoložil platný cestovní doklad. Také toto rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, a to rozhodnutím žalované ze dne 15. 12. 2017, č. j. MV-129137-7/SO-2017.
9. Správní orgán I. stupně dne 18. 1. 2018 zaslal žalobci výzvu k odstranění vad žádosti, a to k doložení platného cestovního dokladu do 30 dnů od doručení výzvy. Žalobce dne 20. 2. 2018 zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření a rodný list nezletilého syna. Dne 28. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně usnesení č. j. OAM-8946-83/PP-2015, kterým bylo správní řízení o žádosti zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tedy pro neodstranění podstatných vad žádosti. Rozhodnutím žalované ze dne 6. 6. 2018, č. j. MV-45929-4/SO-2018, bylo usnesení správního orgánu I. stupně zrušeno a věc byla vrácena tomuto správnímu orgánu k novému projednání.
10. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí ze dne 8. 1. 2019, č. j. OAM-8946-93/PP-2015, kterým byla žádost zamítnuta pro nesplnění podmínek uvedených v § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť žalobce nedoložil platný cestovní doklad. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce k žádosti doložil cestovní doklad, jehož doba platnosti uplynula, a tudíž se nejedná o platný cestovní doklad. Ten je přitom zákonnou náležitostí žádosti. Žalobce nesplňuje jednu z podmínek nutných pro vydání povolení k přechodnému pobytu. Proto nebylo prováděno další dokazování a žádost byla zamítnuta.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalované ze dne 12. 4. 2019, č. j. MV-36859-4/SO-2019, zamítnuto a posledně uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. V odůvodnění žalovaná konstatovala, že žalobce sice k žádosti doložil platný cestovní doklad, ale jeho platnost již uplynula. Správní orgán I. stupně v průběhu správního řízení několikrát vyzýval žalobce k doložení aktuálního cestovního dokladu, ten ale předložen nebyl. Žalobce tedy nesplnil zákonem stanovené podmínky, a proto byla žádost zamítnuta.
12. Soud předně uvádí, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech

konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

13. Podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitostí podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.
14. Podle § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží a) cestovní doklad, b) doklad potvrzující účel pobytu, jde-li o zaměstnání, podnikání nebo jinou výdělečnou činnost anebo studium, c) fotografie, d) doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost, a e) doklad o zajištění ubytování na území.
15. Podle § 116 písm. a) zákona o pobytu cizinců, se cestovní doklad pro účely tohoto zákona považuje za neplatný, jestliže uplynula doba platnosti v něm uvedená.
16. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce ke své žádosti ze dne 25. 6. 2015 doložil cestovní doklad, který byl v té době platný. Platnost tohoto cestovního dokladu uplynula dne 18. 3. 2016, tedy v průběhu správního řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Skutečnost, že platnost žalobcova cestovního dokladu uplynula ještě předtím, než nabylo právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, však nelze klást k tíži žalobci, zvláště pak za situace, kdy doba správního řízení byla ovlivněna tím, že čtyři předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zrušena žalovanou a věc byla opakovaně vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
17. Základním účelem povinnosti cizince předložit cestovní doklad zakotvené v § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je ověření totožnosti cizince a případné získání informací, které se do cestovního dokladu zaznamenávají (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 6. 2017, č. j. 15 A 63/2015-76, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 A 68/2015-63).
18. Nepředložení cestovního dokladu tedy bezpodmínečně nemusí vést k zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, popř. k zastavení správního řízení. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 96/2018-30: „*Neodpovídá zákonným požadavkům a požadavkům dobré správy takové rozhodnutí, které je vystavěno na ryze formálním posouzení zákonných podmínek pro zastavení daného řízení. Splnění podmínek pro zastavení řízení dle citovaného ustanovení je nutné posuzovat s ohledem na konkrétní skutečnosti ve vztahu k žadateli a na konkrétní okolnosti případu. V mimořádných případech je třeba přihlídnout též ke specifické situaci žadatele a zároveň zhodnotit, zda žadatel ve vztahu k odstranění vad žádosti postupoval s dostatečným úsilím, bez*

zbytečných průtahů a se správním orgánem spolupracoval způsobem, který po něm bylo možno po právu žádat tak, aby mohlo být o žádosti meritorně rozhodnuto (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 8 Azs 109/2016 – 29).“

19. I v rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, se Nejvyšší správní soud přiklonil k závěru, že správní orgán má určitý prostor pro uvážení o nutnosti předložit platný cestovní doklad při rozhodování o vydání povolení k přechodnému pobytu: „[25] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem shledává možný prostor pro uvážení při rozhodování o vydání povolení k přechodnému pobytu. Konkrétně by bylo možno uvažovat o tom, zda je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b nutno předložit všechny požadované podklady, tj. vedle fotografie, dokladu o zdravotním pojištění a dokladu o zajištění ubytování na území i cestovní doklad. V daném případě by tak mohlo být vzato v úvahu, zda si stěžovatel může z důvodů nezávislých na své vůli opatřit nový cestovní doklad Ukrajiny. S ohledem na to, že orgány státní moci České republiky mají k dispozici údaje o žalobcově státním občanství a jeho totožnosti (což jsou klíčové údaje, k jejichž prokázání má cestovní doklad sloužit, srov. § 108 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), tak by se vzhledem k okolnostem případu v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie mohlo zvažovat, zda by nebylo možno v limitech vytvořených judikaturou správních soudů a Ústavního soudu výjimečně buď za předložený cestovní doklad uznat původní cestovní doklad Ukrajiny či odňatý cestovní průkaz totožnosti, anebo od podmínky předložení (platného) cestovního dokladu upustit.“ Z uvedeného je zjevné, že právní názor žalované, který je opřen o rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 4. 2018, č. j. 22 A 57/2017-40, kdy žalovaná tvrdí, že výčet obligatorních náležitostí k žádosti cizince o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců nelze jakkoliv změkčit, nemá oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nadto krajský soud připomíná, že ve zmíněné věci, kterou řešil Krajský soud v Ostravě, se jednalo o skutkově odlišný případ, kdy žalobce platný cestovní doklad při podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vůbec nepředložil.
20. Krajský soud tedy v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, činí ten dílčí závěr ohledně interpretace ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců, že správní orgán musí vzít v úvahu, zda je žadatel schopen si z důvodů nezávislých na své vůli opatřit nový cestovní doklad, pokud zároveň neexistují pochybnosti o žadatelově státním občanství a totožnosti. V řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie je tak třeba zvažovat, zda není možné v limitech vytvořených judikaturou správních soudů a Ústavního soudu výjimečně buď za předložený cestovní doklad uznat též cestovní doklad, který je dle tuzemského práva považován za neplatný, anebo od podmínky předložení (platného) cestovního dokladu upustit. Závěry dané judikatury lze tím spíš aplikovat i v nyní posuzované věci, v níž žalobce platný cestovní doklad ke své žádosti doložil, avšak v průběhu řízení o žádosti skončila platnost tohoto dokladu. V dané věci je totiž nepochybná žalobcova totožnost a rovněž jsou známy veškeré další údaje o žalobci, které se zaznamenávají do cestovního dokladu. Žalobce navíc se správními orgány spolupracoval a vyvinul nemalé úsilí k získání cestovního dokladu nového, ať již od Velvyslanectví Turecké republiky nebo od českých orgánů veřejné moci. Toto úsilí však nebylo úspěšné.

21. Jak plyne z dopisu Velvyslanectví Turecké republiky adresovaného Krajskému ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 10. 4. 2017, který je založen ve správním spise, Velvyslanectví Turecké republiky požádalo svojí nótou ze dne 7. 6. 2016 Ministerstvo zahraničních věcí ČR o vydání žalobce, který byl nedlouho předtím zadržen v České republice na žádost Interpolu. Z uvedeného důvodu nelze žalobci vystavit cestovní pas; pokud se rozhodne odjet do Turecka, může mu velvyslanectví pro tento účel vystavit „náhradní cestovní doklad“. Žalobce by tedy mohl získat nový cestovní doklad pouze v případě, pokud by se rozhodl vycestovat do Turecka. Žalobce však opakovaně vyjádřil obavy z vycestování do Turecka, neboť mu tam dle jeho tvrzení hrozí pronásledování, příp. nelidské zacházení, a rovněž by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. I kdyby obavy žalobce byly neopodstatněné, fakticky jediným způsobem, jak by mohl získat nový cestovní doklad, by bylo jeho rozhodnutí vycestovat do Turecka; v takovém případě by však jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu občana EU byla bezpředmětná. Naopak jestliže žalobce do Turecka vycestovat nehodlá a snaží se získat pobytové oprávnění v České republice, pak *de facto* při doslovné interpretaci a aplikaci ust. § 87b (resp. § 87a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nemá reálnou možnost získat nový cestovní doklad.
22. V nyní posuzované věci tak po žalobci nelze spravedlivě požadovat doložení nového platného cestovního dokladu k jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Ze všech shora uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobce došlo ke splnění podmínky předložení cestovního dokladu ve smyslu § 87a odst. 2 písm. a) ve spojení s § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť jej předložil k žádosti a dále, že, i když tento cestovní doklad pozbyl platnosti, nelze po žalobci spravedlivě žádat předložení nového cestovního dokladu, a to z důvodu konkrétních skutkových okolností věci.
23. Nadto co se týče dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, správní orgán I. stupně na s. 3 svého rozhodnutí ze dne 8. 1. 2019 uvedl, že Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu pro stanovená práva dítěte, avšak v žádné své části nestanoví, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že si je vědom trestního stíhání žalobce v zemi původu, není však jeho povinností nést žalobcovu zodpovědnost za skutky, které učinil v minulosti. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pak hovoří o právu na respektování soukromého a rodinného života, nikoliv o právu na vytvoření rodinného života na území smluvního státu, který si cizinec vybere. Žalovaná k této otázce na s. 5-6 napadeného rozhodnutí uvedla, že ustanovení zákona o pobytu cizinců v tomto případě neukládá správnímu orgánu I. stupně povinnost zkoumat přiměřenost zásahu; k tomu žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 288/2016-30. Doplnila však, že jí jsou známy i rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 96/2015-30 a č. j. 5 Azs 83/2015-31, a uzavřela, že se závěry správního orgánu I. stupně o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života nejen v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod souhlasí a nesdílí názor žalobce, že zdůvodnění správního orgánu I. stupně v tomto ohledu stojí na hranici přezkoumatelnosti. Dále uvedla, že nezletilý syn žalobce má právo udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči a oba rodiče mají společnou

odpovědnost za výchovu a vývoj dítěte v souladu s čl. 9 odst. 3 a čl. 18 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

24. Pokud jde o závěr vyslovený správním orgánem I. stupně, s nímž se žalovaná ztotožnila, že není povinností správního orgánu nést žalobcovu odpovědnost za skutky učiněné v minulosti, soud konstatuje, že správním orgánům bylo známo, že příslušné orgány dosud nerozhodly o vydání žalobce k výkonu trestu odnětí svobody do Turecké republiky. Žalobce pak žalovanou v doplnění odvolání ze dne 4. 3. 2019 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 1. 2019 výslovně upozornil, že státní zástupce dle § 95 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, navrhl, aby soud rozhodl, že vydání žalobce do Turecka není přípustné. Tedy bylo namístě, aby se s těmito mimořádnými okolnostmi žalovaná řádně vypořádala, nikoliv aby ustrnula na akceptaci stanoviska, že správní orgán nenese odpovědnost za žalobcovy minulé činy. Správní orgán totiž nese odpovědnost za zákonnost rozhodnutí, které má-li být zákonné, pak musí být v souladu s mezinárodními závazky České republiky. K tomu soud poukazuje na shora již uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se zabývají povinností správního orgánu vyhodnotit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele o pobytové oprávnění, a to na rozsudky č. j. 9 Azs 288/2016-30, č. j. 6 Azs 96/2015-30 a č. j. 5 Azs 83/2015-31. V rozsudku 6 Azs 96/2015-30 přitom Nejvyšší správní soud zdůraznil, že je třeba zkoumat přiměřenost následků rozhodnutí vždy s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny: „[32] Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.“ Pro úplnost soud uvádí, že v průběhu soudního řízení Krajský soud v Hradci Králové vydal dne 12. 7. 2019 usnesení č. j. 11 Nt 51/2019, podle kterého není vydání žalobce přípustné (usnesení nabylo právní moci dne 12. 7. 2019). Dle odůvodnění uvedeného usnesení by vydání žalobce přicházelo v úvahu pouze k části odsouzených skutků a dále: „(...)by bylo v rozporu se závazky ČR ve vztahu k osobnímu a rodinnému životu vyžádaného a navíc nelze v žádném případě vyloučit mučení vyžádaného, příp. jeho pronásledování zejména pro jeho původ.“
25. Ze všech shora popsanych důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí nemůže při soudním přezkumu zákonnosti obstát. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil a současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. Žalovaná bude v dalším řízení považovat podmínku doložení cestovního dokladu ve smyslu § 87a odst. 2 písm. a) ve spojení s § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, za splněnou. Pokud jde o otázku zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná se při svém rozhodování v dalším řízení bude řádně zabývat důsledky usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 7. 2019, č. j. 11 Nt 51/2019.
27. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalobci přiznal proti žalované náhradu nákladů spočívajících v zaplaceném soudním poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč dle položky 18 bodu 2. písm. a) Sazebníku poplatků jako přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o

soudních poplatcích, a dále v nákladech právního zastoupení, a za dva úkony právní služby [převzetí věci a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], přičemž sazba za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy za dva úkony právní služby činí náhrada nákladů řízení 6 800 Kč. Právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. zvyšuje o příslušnou sazbu této daně, celkem tedy o 1 428 Kč. Přiznané náklady řízení proti žalované tak činí celkem 11 228 Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena jako přiměřená charakteru uložené povinnosti v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 14. listopadu 2019

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
předseda senátu